

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIJSKI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o P 147206 24 GŽ
Brčko, 14.3.2025. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacijski sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudaca Šejle Drpljanin kao predsjednice vijeća, dr. sc. Roberta Jovića i Srđana Nedića kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice R.M. rođ. B. i mldb. Mldb.1, oboje iz B. i oboje zastupani po opunomoćeniku Živanu Blagojeviću, odvjetniku iz Šamca i opunomoćeniku Vladimiru Blagojeviću po zamjениčkoj punomoći, odvjetniku iz Šamca, protiv tuženog B.M. iz B., zastupanog po opunomoćeniku Mirku Simiću, odvjetniku iz Brčkog, radi naknade materijalne štete, „v. sp. 5.660,00 KM“, odlučujući o žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 147206 22 P od 21.11.2023. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 14.3.2025. godine donio je sljedeću

P R E S U D U

I - Žalba tuženog B.M. iz B. se ODBIJA i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 147206 22 P od 21.11.2023. godine u stavku I izreke POTVRĐUJE.

II - ODBIJA se zahtjev tužiteljâ R.M. rođ. B. i mldb. Mldb.1 za naknadu troškova žalbenog postupka na ime sastava odgovora na žalbu.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 147206 22 P od 21.11.2023. godine (u daljnjem tekstu: prvostupanjska presuda ili ožalbena/pobijana presuda) odlučeno je kako slijedi:

„I. OBAVEZUJE SE tuženi B.M., sin J.2, da tužiteljima R.M. rođ. B., kćeri J.1 i Mldb.1, sinu B., na ime naknade nematerijalne štete, isplati iznose kako slijedi:

- tužiteljici R.M. rođ. B., kćeri J.1, na ime naknade nematerijalne štete zbog pretrpljenih fizičkih bolova iznos od 770,00 KM, i na ime naknade nematerijalne štete zbog pretrpljenog straha iznos od 350,00 KM,

- tužitelju Mldb.1, sinu B., na ime naknade nematerijalne štete zbog pretrpljenih fizičkih bolova iznos od 890,00 KM i na ime naknade nematerijalne štete zbog pretrpljenog straha iznos od 570,00 KM,

odnosno ukupno 2.580,00 KM, sve sa zakonskom zateznom kamatom, počev od 21.11.2023.godine, kao dana presuđenja, pa do konačne isplate, kao i da tužiteljima nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 693,50 KM, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana presuđenja pa do konačne isplate, a sve u roku od 30 dana po pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

II. Sa viškom tužbenog zahtjeva, kao neosnovanim, tužitelji se odbijaju“.

Protiv prvostupanjske presude, tuženi B.M. iz B. (u daljnjem tekstu: tuženi) je pravovremeno izjavio žalbu kojom ožalbenu presudu pobija „u cjelini“ ali iz sadržaja žalbenih navoda i žalbenog prijedloga proizilazi da prvostupanjsku presudu pobija u stavku I izreke („dosuđujućem dijelu“) a ne i u stavku II izreke („odbijajućem dijelu“ za koje pobijanje tuženi nema pravni interes), zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, sa prijedlogom da ovaj sud, kao drugostupanjski „ovu žalbu uvaži, pobijanu presudu Osnovnog suda Brčko distrikta BiH preinači i u cjelini odbije tužbeni zahtjev tužilaca R.M. i Mldb.1 ili im pak dosudi manji iznos naknade nematerijalne štete od dosuđenog prvostepenom presudom, te tuženom dosudi troškove prvostepenog parničnog postupka kao i žalbenog postupka ili opreza radi da prvostepenu presudu u pobijanom dijelu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovni postupak“.

Tužitelji R.M. rođ. B. i mldb. Mldb.1, oboje iz B. (u daljnjem tekstu: tužitelji) dostavili su odgovor na žalbu kojim u cijelosti pobijaju sve istaknute žalbene navode tuženog sa prijedlogom ovom sudu da „žalbu tuženog odbije kao neosnovanu“ i zahtjevom za „troškove izjavljivanja ovog odgovora na žalbu“ u ukupnom iznosu od 1.053,00 KM sa uključenim PDV-om.

Nakon što je ispitaio prvostupanjsku presudu u smislu odredbe članka 341. a u svezi sa člankom 425. stavak (2) Zakon o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 28/18 i 6/21, u daljnjem tekstu: Zakon o parničnom postupku ili ZPP), ovaj sud je odlučio kao u izreci presude a iz razloga koji slijede.

Žalba nije utemeljena.

Predmet raspravljanja i odlučivanja u ovoj parnici je zahtjev tužiteljâ, konačno uređen na ročištu za glavnu raspravu održanom dana 21.11.2023. godine (nakon provedenih medicinskih vještačenja), da sud, svojom presudom, obveže tuženog da tužiteljima nadoknadi nematerijalnu štetu i to tužiteljici R.M. na ime naknade nematerijalne štete zbog pretrpljenih fizičkih bolova iznos od 770,00 KM i na ime naknade nematerijalne štete zbog pretrpljenog straha iznos od 1.500,00 KM, a tužitelju Mldb.1 na ime naknade nematerijalne štete zbog pretrpljenih fizičkih bolova iznos od 890,00 KM i na ime naknade nematerijalne štete zbog pretrpljenog straha

iznos od 2.500,00 KM, a sve sa zakonskom zateznom kamatom, počev od dana presuđenja pa do konačne isplate zajedno sa troškovima parničnog postupka.

Odlučujući o tužbenom zahtjevu, a polazeći od činjeničnih tvrdnji na kojima tužitelji temelje (konačno uređeni) tužbeni zahtjev i činjeničnih tvrdnji kojima je tuženi osporio tužbeni zahtjev i pozivajući se na rezultate rasprave (dokaze koji su trebali potvrditi ili pobiti njihove zahtjeve i navode), prvostupanjski sud je utvrdio činjenično stanje koje se u bitnome ogleda u sljedećem:

- da je tuženi B.M., sin J.2, presudom Osnovnog suda u Šamcu, broj: 90 o K 059605 21 Kps od 16.12.2021. godine, oglašen krivim, što je dana 2.5.2020. godine u P., u ul. ..., općina P., počinio kazneno djelo Nasilje u obitelji ili obiteljskoj zajednici, iz članka 190. stavak (3) u svezi sa stavkom (1) istog članka Kaznenog zakonika Republike Srpske, jer je utvrđeno da je, dok je mijenjao bravu na ugostiteljskom objektu vlasništvo firme „B.“d.o.o.B., čiji je direktor, nakon što ga je supruga R.M. (u ovom parničnom predmetu: prvotužiteljica), pitala zašto to radi, rukama udario suprugu u predjelu grudnog koša, uslijed čega je tužena pala preko svog mladb. sina Mldb.1, rođenog ... godine (u ovom parničnom predmetu: drugotužitelj), koji je bio sa majkom, da je zatim 24.5.2020. godine, ušao u porodičnu kuću u P., u kojoj su u to vrijeme živjeli njegova supruga i djeca, dok se u kući nalazio drugotužitelj, potom zaključao vrata na kući ne dozvoljavajući drugotužitelju da izađe na polje, pa kada je drugotužitelj uhvatio rukom za bravu kako bi izašao na polje, tuženi ga snažno uhvatio za ruku i stegao je, nakon čega je drugotuženi pustio bravu te otišao do vrata gdje je kroz staklo, vani, vidio prvotužiteljicu, koja ga je pozivala da izađe kroz prozor, pa kada se drugotužitelj popeo na trosjed kako bi otvorio prozor i izašao vani, tuženi ga udario rukom u predjelu leđa uslijed čega je drugotužitelj pao sa trosjeda na pod, zadobivši tom prilikom laku tjelesnu ozljedu u predjelu lijeve ruke i stomaka, da bi po dolasku policije tuženi otključao vrata i tek tada je drugotuženi izašao vani, gdje ga je preuzela majka, prvotužiteljica, kao i da je 26.5.2020. godine, u večernjim satima, a pošto je prethodno zabranio prvotužiteljici, kao supruzi i djeci da žive u kući u kojoj su do tada živjeli, a u namjeri da iz dvorišta izveze putničko motorno vozilo marke „Mercedes“, kako to vozilo ne bi koristila njegova supruga, prvotužiteljica u namjeri da ga spriječi u toj namjeri, stala na dvorišnu kapiju u kome trenutku je osuđeni, ne osvrćući se na prvotužiteljicu, iako ju je vidio, naglo krenuo vozilom u nazad i najprije udario vozilom u dječiju ljuljašku, a potom desnim retrovizorom udario prvotužiteljicu u predjelu stomaka zbog čega je ona pala na asfalt, zadobivši tjelesne povrede u predjelu lakta lijeve ruke, pa kako je utvrđeno da je tuženi primjenom nasilja ugrozio spokojstvo i tjelesni integritet člana svoje obitelji, a djelo je učinjeno prema djetetu i u prisustvu djeteta, to je i oglašen krivim i izrečena mu je izrečena uvjetna osuda kojom mu se utvrđuje kazna zatvora u trajanju od jedne godine, koja se kazna neće izvršiti ako u roku od dvije godine po pravomoćnosti ne počini novo kazneno djelo. Istom presudom oštećena R.M. se sa eventualnim odštetnim zahtjevom upućuje na parnicu (u daljnjem tekstu: kaznena presuda);

- da je provedenim medicinskim vještačenjima po vještacima prim. dr. Fikreta Helaća, specijaliste opće kirurgije i dr. Milana Purića, specijaliste psihijatrije, utvrđeno da je uslijed kaznenog djela kojeg je počinio tuženi B.M., tužiteljica R.M. pretrpjela ozljede u vidu nagnječenja sa oguljotinom kože na lijevom laktu (straga) i oguljotinu na desnom laktu koje se povrede sve ukupno kvalifikuju kao lake tjelesne ozljede, a tužitelj Mldb.1 je zadobio ozljedu u vidu oguljotine na lijevoj podlaktici i

šaci, lijevoj strani prsišta i čelu, a što se sve ukupno karakterizira kao laka tjelesna ozljeda;

- da je provedenim medicinskim vještačenjem po vještaku prim. dr. Fikretu Helaću, specijaliste opće kirurgije, tužiteljica R.M., uslijed pretrpljenih ozljeda, trpjela fizičke bolove jakog intenziteta u trajanju od šest sati, nakon čega je trpjela bolove srednjeg intenziteta u trajanju od sedam dana i na kraju je trpjela bolove slabog intenziteta u trajanju od šest sedmica (42 dana);

- da je provedenim medicinskim vještačenjem po vještaku dr. Milanu Puriću, specijalisti psihijatrije, tužiteljica R.M. uslijed pretrpljenih ozljeda, trpjela strah srednjeg intenziteta u trajanju od sedam dana i strah slabog intenziteta u trajanju od četiri sedmice (28 dana);

- da je provedenim medicinskim vještačenjem po vještaku prim. dr. Fikretu Helaću, specijalisti opće kirurgije, tužitelj Mldb.1, uslijed pretrpljenih ozljeda, trpio fizičke bolove jakog intenziteta u trajanju od osam sati, nakon čega je trpio bolove srednjeg intenziteta narednih deset dana i na kraju je pretrpio bolove slabog intenziteta u trajanju od šest sedmica (42 dana), kao i

- da je provedenim medicinskim vještačenjem po vještaku dr. Milanu Puriću, specijalisti psihijatrije, tužitelj Mldb.1 kao posljedicu ozljeđivanja trpio strah jakog intenziteta u trajanju od dvanaest sati, nakon čega je trpio strah srednjeg intenziteta u trajanju od deset dana, te je na kraju trpio strah slabog intenziteta u trajanju od šest sedmica (42 dana) te da je kod tužitelja, uslijed pretrpljenih ozljeda, bila narušena psihička ravnoteža u trajanju od godinu dana.

Kod takvog utvrđenog činjeničnog stanja, prvostupanjski sud je ocijenio neutemeljenim navode tuženog kojima je osporavao svoju odgovornost za nastanak štetnog događaja, jer tuženi „tokom postupka, nasuprot pravilima o teretu dokazivanja, ni jednim pravno valjanim, uvjerljivim i objektivnim dokazom nije dokazao svoj navod da ne postoji njegova odgovornost za štetu koju su pretrpjeli tužitelji i da ne postoji njegov doprinos nastanku štetnog događaja, niti je sa druge strane, tokom postupka, osporio činjenicu da je u krivičnom postupku pravosnažno osuđen zbog izvršenja navedenog krivičnog dijela“ pa kako tuženi „iako uredno pozvan na ročište za glavnu raspravu i upoznat sa time da je predviđeno njegovo saslušanje u svojstvu parnične stranke, istome nije pristupio“ to prvostupanjski sud zaključuje da se na takav način „odrekao tog svog procesnog prava da predoči dokaze u prilog svojim navodima“ dok je sa druge strane, „u krivičnom predmetu broj: 90 0 K 059605 21 Kps, pravosnažnom presudom od 16.12.2021.godine, utvrđena krivična odgovornost tuženog zbog postupanja prema tužiteljima, pa kako ta presuda nije ukinuta niti izmijenjena, to sud ove navode tuženog nije ni mogao prihvatiti kao osnovane i dokazane“, slijedom čega je prvostupanjski sud zaključio da tuženi nije dokazao da nije odgovoran za nastalu štetu i da do štete nije došlo njegovom krivnjom, nego da je, naprotiv, dokazano da je do štetnog događaja i prouzrokovanja štete na strani tužitelja došlo isključivo postupcima i krivnjom tuženog, pa je kod takvog stanja stvari, po ocjeni prvostupanjskog suda utvrđen pravni osnov tužbenog zahtjeva tužitelja, odnosno njegova utemeljenost u odnosu na tuženog. Kada su u pitanju oblici i visina nematerijalne štete koju su pretrpjeli tužitelji, prvostupanjski sud je uz primjenu odredbe članka 155. Zakona o obligacionim odnosima („Službeni

list SFRJ“, broj 29/78, 39/85, 45/89 i 57/89, u daljnjem tekstu: Zakon o obligacionim odnosima ili ZOO) a u svezi sa člankom 200. ZOO-a, iste utvrdio na temelju provedenih medicinskih vještačenja pa je tako, uzimajući u obzir intenzitet trajanja fizičkih bolova, starosnu dob tužiteljice (radi se o osobi starosti trideset i šest godina u vrijeme nastanka štetnog događaja) okolnosti ozljeđivanja i promatrajući ozljede tužiteljice R.M. u njihovoj ukupnosti, te uzimajući u obzir samo ozljeđivanje, vrstu i karakter ozljeda, vrijeme potrebno za sanaciju ozljeda, intenzitet kliničke slike, prvostupanjski sud je zaključio da tužiteljici R.M., „u skladu sa kriterijumima sudske prakse važećim na dan presuđenja“, na ime pretrpljenih fizičkih bolova pripada pravična novčana naknada u iznosu od 770,00 KM (70,00 KM + 280,00 KM + 420,00 KM), pa je prvostupanjski sud tužiteljici R.M. i dosudio navedeni iznos; zatim uzimajući u obzir intenzitet trajanja straha, okolnosti ozljeđivanja i starosnu dob tužiteljice, prvostupanjski sud je zaključio da tužiteljici R.M., „u skladu sa kriterijumima sudske prakse, važećim na dan presuđenja“, na ime pretrpljenog straha pripada pravična novčana naknada u iznosu od 350,00 KM (210,00 KM + 140,00 KM), pa je tužiteljici R.M. i dosudio navedeni iznos, dok je tužiteljicu „sa viškom tužbenog zahtjeva po ovom osnovu, preko dosuđenog iznosa, odbio“. U odnosu na tužitelja Mldb.1, prvostupanjski sud je, uzimajući u obzir intenzitet trajanja fizičkih bolova, okolnosti ozljeđivanja, vrstu i težinu pretrpljenih ozljeda i starosnu dob tužitelja (radi se o osobi starosti dvanaest godine u vrijeme nastanka štetnog događaja), zaključio da tužitelju Mldb.1, „u skladu sa kriterijumima sudske prakse, važećim na dan presuđenja“, na ime pretrpljenih fizičkih bolova pripada pravična novčana naknada u iznosu od 890,00 KM (70,00 KM + 400,00 KM + 420,00 KM), pa je istom i dosudio navedeni iznos, a kada je u pitanju strah kao oblik nematerijalne štete, prvostupanjski sud je uzimajući u obzir intenzitet trajanja straha, okolnosti ozljeđivanja i starosnu dob tužitelja, zaključio da tužitelju Mldb.1, „u skladu sa kriterijumima sudske prakse, važećim na dan presuđenja“, na ime pretrpljenog straha pripada pravična novčana naknada u iznosu od 570,00 KM (60,00 KM + 300,00 KM + 210,00 KM), pa mu je navedeni iznos i dosudio, dok je tužitelja „sa viškom tužbenog zahtjeva po ovom osnovu, preko dosuđenog iznosa, odbio“ pa kako se radi o dospjelom a neisplaćenju novčanoj obvezi tuženog prema tužiteljima, prvostupanjski sud je iz primjenu odredbe članka 277. ZOO-a a u svezi sa člankom 3. stavak (1) Zakona o visini stope zatezne kamate („Službeni glasnik Brčko distrikta BiH“, broj 2/02 i 25/08), tužiteljima uz dosuđeni iznos naknade nematerijalne štete, dosudio i zakonsku zateznu kamatu, počev od 21.11.2023. godine, kao dana presuđenja, pa do konačne isplate. Odluku o troškovima postupa sadržanu u dijelu stavka I izreke ožalbene presude, prvostupanjski sud je donio temeljem odredbi članaka 120. i 130. Zakona o parničnom postupku i Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 68/05, u daljnjem tekstu Tarifa) pa je spram uspjeha parničnih stranaka u postupku i primjenom pravila o procesnom prebijanju u konačnici obvezao tuženog da tužiteljima nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 693,50 KM zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana presuđenja pa do konačne isplate.

Kada obrazlaže žalbene razloge zbog kojih pobija prvostupanjsku presudu tuženi u žalbi u bitnome navodi da prvostupanjski sud nije pravilno obrazložio presudu, na način kako to propisuje odredba članka 311. stavak (4) ZPP-a, da nije pravilno cijenio izvedene dokaze kako to propisuje odredba članka 8. ZPP-a, da nije pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje a što je dovelo i do pogrešne primjene

materijalnog prava, kao i da „odluka prvostepenog suda o troškovima postupka nije pravilna i nije zakonita“.

Takve žalbene tvrdnje tuženog, po ocjeni ovog suda, nisu od utjecaja na pravilnost i zakonitost prvostupanjske presude.

Naime, suprotno rezoniranju tuženog, ovaj sud nalazi da ožalbena presuda nije donesena povredom odredaba postupka na koju isti ukazuje, jer je prvostupanjski sud dokaze provedene u postupku cijenio u smislu odredbe članka 8. Zakona o parničnom postupku, a za zaključak o djelomičnoj utemeljenosti tužbenog zahtjeva, naveo je razloge koji predstavljaju valjane i dostatne razloge (stranice četiri, pet, šest i sedam obrazloženja ožalbene presude) utemeljene na slobodnoj ocjeni dokaza provedenih u postupku, pri čemu je svakom (relevantnom) dokazu, pa tako i provedenim medicinskim vještačenjima u kojima su vještaci nalaze i mišljenja sačinili, između ostalog i na temelju uvida u medicinsku dokumentaciju tužitelja uloženu u spis predmeta, te relevantnoj materijalnoj dokumentaciji (primarno kaznenoj presudi), dao odgovarajući značaj i na temelju toga utvrdio sve činjenice koje su važne za odlučivanje o postavljenom tužbenom zahtjevu. U tom smislu, prvostupanjski sud je, sukladno odredbi članka 7. Zakona o parničnom postupku, omogućio parničnim strankama da iznesu sve činjenice i predlože i izvedu sve dokaze (tužiteljima one činjenice i dokaze na kojima temelje svoj zahtjev, a tuženom one činjenice i dokaze kojima bi pobio zahtjev tužiteljâ), odnosno da raspravljaju o činjenicama od kojih ovisi utemeljenost tužbenog zahtjeva i da predlože dokaze kojima se te činjenice utvrđuju, a radi ostvarivanja povoljnijeg izgleda za konačan uspjeh u postupku.

Stoga, prvostupanjski sud nije počinio povredu odredaba parničnog postupka iz članka 329. stavak (1) a u svezi sa člancima 7. i 8. Zakona o parničnom postupku samo zato što je ocijenio provedene dokaze drugačije nego što tuženi smatra da ih je trebalo ocijeniti, odnosno izveo drugačije zaključke od tuženog. Ovo iz razloga što je pravo ocjene dokaza zadržano za sud i prvostupanjski sud je taj koji odlučuje koje će činjenice uzeti kao dokazane prema svom uvjerenju i na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog (relevantnog) dokaza posebno i svih (relevantnih) dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka. Prema tome, time što prvostupanjski sud provedene dokaze nije tumačio onako kako tuženi misli da ih je trebalo tumačiti nije počinjena povreda odredaba parničnog postupka, obzirom da je prvostupanjski sud u bitnom i relevantnom dijelu (relevantnom sa aspekta pravilne primjene materijalnog prava na konkretan spor) kritički analizirao a potom i ocijenio provedene (relevantne) dokaze koje su stranke ponudile na okolnosti (ne)utemeljenosti tužbenog zahtjeva i za što je dao jasne, dostatne i argumentirane razloge, upravo prema standardu obrazložene sudske odluke (razvidno sa četvrte, pete i šeste stranice obrazloženja ožalbene presude) a u svezi sa relevantnim odredbama materijalnog prava (analiziranih na stranicama pet i sedam obrazloženja) zbog čega nije ostvarena ni povreda odredbe članka 311. stavak (4) ZPP-a na koju tuženi također neutemeljeno ukazuje.

Naposlijetku, pravilnost i zakonitost prvostupanjske presude nije dovedena u pitanje ni žalbenim ukazivanjem da je prvostupanjska presuda zahvaćena povredom odredbi članaka 2, 117, 120, 121, 130, 246. i 249. ZPP-a, obzirom da instancijska kontrola postojanja eventualnih povreda odredbi parničnog postupka, osim onih povreda na koje pazi po službenoj dužnosti, podrazumijeva obvezu žalitelja da u žalbi

navede koja povreda je učinjena i kako je ista utjecala na zakonitost i pravilnost donesene presude. Kako je tužitelj u žalbi samo paušalno ukazao na povrede odredbi članka 2, 117, 120, 121, 130, 246. i 249. ZPP-a, bez da je konkretizirao u čemu se konkretno ogleda povreda prvostupanjskog suda kada su u pitanju navodni propusti procesne prirode u ovom dijelu i bez obrazlaganja kako su te (navodne) povrede utjecale na zakonitost i pravilnost prvostupanjske presude, to ovaj sud utemeljenost žalbenih navoda u ovom dijelu nije mogao instanciono ni ispitati.

Dalje, kada je u pitanju žalbeni razlog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, temeljem kojeg tuženi u bitnome (i) osporava pravilnost i zakonitost prvostupanjske presude nalazeći da prvostupanjski sud nije pravilno utvrdio odlučne činjenice ili ih pak uopće nije utvrdio, valja podsjetiti da je odredbom članka 422. stavak (1) Zakona o parničnom postupku regulirano da sporovi male vrijednosti, u smislu odredbe ovog zakona, jesu sporovi u kojima se tužbeni odnosi na potraživanje u novcu koje ne prelazi iznos od 5.000,00 KM, dok je odredbom članka 425. stavak (2) Zakona o parničnom postupku regulirano da ako tužitelj do zaključenja glavne rasprave koja se vodi prema odredbama zakona o redovnom postupku smanji tužbeni zahtjev tako da više ne prelazi iznos od 5.000,00 KM, daljnji postupak će se sprovesti prema odredbama ovog zakona o postupku u sporovima male vrijednosti.

Vraćajući se na konkretan predmeta, ovaj sud podsjeća da tužitelji (prvotno) u ovom postupku traže da se tuženi obveže da im na ime naknade nematerijalne štete (zbog pretrpljenih fizičkih bolova i straha) isplati iznose od po 5.000,00 KM za svakog od njih posebno, zajedno sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom i troškovima postupka, a što, prema inicijalnom tužbenom zahtjevu, za oba tužitelja ukupno iznosi 10.000,00 KM, dok su tijekom parničnog postupka, svoj tužbeni zahtjev (nakon provedenih medicinskih vještačenja) tužitelji smanjili (uredili) tako da tužiteljica R.M. od tuženog potražuje naknadu nematerijalne štete u ukupnom iznosu od 2.270,00 KM (770,00 KM na ime pretrpljenih fizičkih bolova i 1.500,00 KM na ime pretrpljenog straha) a tužitelj Mldb.1 od tuženog potražuje naknadu nematerijalne štete u ukupnom iznosu od 3.390,00 KM (890,00 KM na ime pretrpljenih fizičkih bolova i 2.500,00 KM na ime pretrpljenog straha) sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom i troškovima postupka.

Zahtjevi oba tužitelja temelje se na istorodnom činjeničnom i pravnom osnovu (protupravno postupanje tuženog koje je za posljedicu imalo nastanak štete na strani tužitelja a za koje radnje je tuženi u kaznenom postupku oglašen krivim) što iste kvalificira kao formalne – obične (aktivne) suparničare, pa se vrijednost spora cijeni prema vrijednosti tužbenog zahtjeva za svakog tužitelja posebno, a ne prema zbiru njihovih potraživanja. Ovo stoga što je tužbeni zahtjev svakog tužitelja samostalan zahtjev i u odnosu na predmet spora tužitelji nisu u pravnoj zajednici (nisu jedinstveni suparničari), ali prema odredbi članka 167. stavak (1) točka b) Zakona o parničnom postupku, ovlašteni su da tuže jednom tužbom iz razloga procesne ekonomije pri čemu je svaki od njih samostalna stranka u parnici i radnje, odnosno propuštanja jednog tužitelja ne koristi, niti šteti drugom tužitelju (članak 169. Zakona o parničnom postupku). U tom smislu, kada bi tužitelji podnijeli posebne tužbe u odvojenim sporovima, ne bi bila povrijeđena pravila procesnog i materijalnog prava, pa se stoga i vrijednost spora određuje prema vrijednosti svakog pojedinačnog zahtjeva (visina potraživanja svakog tužitelja posebno), pa kod takvog stanja stvari i

činjenice da vrijednost svakog pojedinačnog zahtjeva tužitelja ni u jednoj fazi prvostupanjskog postupka nije prešao iznos od 5.000,00 KM, postupak je trebalo voditi prema pravilima parničnog postupka koja vrijede u sporovima male vrijednosti.

Stoga, a kako je odredbom članka 426. stavak (1) Zakona o parničnom postupku regulirano da se presuda kojom se završava spor male vrijednosti može pobijati samo zbog povrede odredaba parničnog postupka i zbog pogrešne primjene materijalnog prava, znači ne i zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, to ovaj sud pravilnost i zakonitost prvostupanjske presude nije mogao ispitati spram žalbenog razloga iz članka 328. stavak (1) točka b) Zakona o parničnom postupku slijedom čega se svi žalbeni navodi tuženog kojima dovodi u pitanje pravilnost i potpunost utvrđenog činjeničnog stanja od strane prvostupanjskog suda (pa tako da prvostupanjski sud nije potpuno i pravilno utvrdio odlučnu činjenicu „da je njeno pozivanje Mldb.1 da izađe kroz prozor i da se popne na namještaj doprinijelo nastanku štete“, „da je dužina trajanja fizičkih bolova kako jakog tako i srednjeg te slabog inteziteta kao i psihičkih bolova suviše dugo određena u nalazima vještaka“; „da nije riješeno pitanje odakle Mldb.1 povrede a koje je ključno činjenično pitanje“; „da je R.M. sama skrivila povredu“ a „u slučaju da ona nije isključivi krivac za nastanak ove povrede sasvim je sigurno da je doprinijela nastanku i da je taj doprinos značajan“; da se „ne zna o kojim povredama je riječ“ kada je u pitanju tužiteljica R.M. odnosno „kako i kada su nastale, dakle ova činjenica nije pravilno i nije potpuno utvrđena“ tj. „sve ove sporne činjenicu nisu pravilno i nisu potpuno utvrđene jer je građanska odgovornost šira i u odnosu na krivični i u konkretnom slučaju visina štete je trebala i morala dokazati tužilačka strana“ itd.) ukazuju kao irelevantni.

Naposlijetku, a kako tuženi u žalbi ne ukazuje konkretno zbog čega prvostupanjska presuda nije pravilna i zakonita sa aspekta primjene materijalnog prava na konkretnu pravnu stvar i kako ovaj sud nalazi da je prvostupanjski sud na utvrđeno činjenično stanje (čija pravilnost nije mogla biti predmetom instancione kontrole u ovom žalbenom postupku zbog procesnog ograničenja iz članka 426. stavak (1) ZPP-a) pravilno primijenio relevantne odredbe Zakona o obligacionim odnosima kojima se regulira institut štete, naknade nematerijalne štete i zakonskih zatezних kamata kao i Orijentacione kriterije za utvrđivanje pravične naknade nematerijalne štete Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 097-0-Su-16-000250 od 1.4.2016. godine (tuženi konkretno ne dovodi u pitanje pravilnost obračunatih i dosuđenih pravičnih novčanih naknada), to se žalbeni navodi tuženog u ovom dijelu ukazuju kao neutemeljeni.

Kod izloženog, a kako ne postoje razlozi zbog kojih tuženi pobija prvostupanjsku presudu, a ni razlozi o kojima ovaj sud vodi računa po službenoj dužnosti i kako tuženi odluku o troškovima sadržanu u dijelu stavka I izreke prvostupanjske presude pobija samo kroz pobijanje odluke o glavnoj stvari, jer u žalbi konkretnim prigovorima ne ukazuje na koji način odluka o troškovima nije pravilna, valjalo je primjenom odredbe članka 346. ZPP-a odlučiti kao u izreci ove presude.

Stavkom II izreke ove presude, a na temelju odredbe članka 131. u svezi sa odredbom članka 121. Zakona o parničnom postupku, tužitelji su odbijeni sa zahtjevom za naknadu troškova postupka na ime sastava odgovora na žalbu, jer ova

procesna radnja nije obvezna, niti je uvažavajući njen sadržaj, bila neophodna za zaštitu prava tužitelja u ovoj parnici.

PREDSJEDNICA VIJEĆA

Šejla Drpljanin